

Úvodní slovo ...

Některé ženy mají sklon dokazovat, že se vyrovnají mužům. Není to ani moudré, ani obdivuhodné. V horolezectví nejde o závodění a přesvědčování se, kdo dokáže víc. Vzájemný respekt muže a ženy se nevynutí krkolomnostmi. Pokud se žena bude snažit vyrovnat mužům tělesnou silou, vždy nakonec ztroskotá. Vyrovnává-li vznikající pocity méněcennosti drsným a hrubým „mužským“ chováním, aby se stala rovnocenným partnerem, dosáhne zpravidla opaku.

Někdy slýcháváme z úst ostřílených horských vlků: „Žena je horolezcův hrob.“ Jedni to vyslovují s opovržením, druhí s odevzdaným povzdechem. Nemají pravdu jedni ani druhí. Ne-ní-li horolezec pohodlný, najde si vždy výcho-disko. Za hezkého počasí i žena, která neleze, ráda vyjede na cvičné skály nebo na dovo-le-nou do hor. Bude-li muž obratný, určitě svou ženu pro hory získá. Na světě není člověk, který by nedovedl vnímat krásu. Jsou jenom lidé, kteří ji sami nedovedou nalézt.

Horší situace nastane, nemá-li žena pro lezení vůbec pochopení. Od horolezců je krajně bezohledné, nechávají-li manželku neděli co neděli samotnou doma. Chová-li se lezec ve společnosti kamarádsky a je-li doma hrubý, bezohledný, je to pokrytec, u kterého nikdy nebudeme vědět, jak se zachová v těžké chvíli. A v horolezectví tyto vlastnosti přestávají být soukromou věcí.

Úryvek z knihy *Horolezectví*, autor Arnošt Černík, 1964

„Debilní tým“ vs. Matterhorn

4. - 10. 8. 2014

Petr Brandl

Každý si dává různá předsevzetí a vytýčuje si na své cestě životem různé ať už splnitelné či nesplnitelné cíle. Začíná to těmi obvyklými, jako přestanu pít, kouřit, naučím se pořád ně vázat osmičkový uzel apod. a končí již těmi méně pravděpodobnými, jako například: cesta kolem světa, let balónem či zdolání nějaké osmitisícovky. A ruku na srdce, kolik takových předsevzetí upadne v zapomnění, aniž by byly naplněny. I já si občas dávám různá předsevzetí. Ne vždy se všechna vyplní a ne vždy tomu dá člověk tolik úsilí a trpělivosti, kolik by si ta konkrétní věc zasloužila. Je to už pěkná řádka let, kdy jsem trávil hodně času se svým kamarádem Mírou Hefnerem, se kterým se v dnešní době již prakticky nevidám. Společně jsme podnikali různé výpravy a tak trochu měli „hlavu pořád v oblacích“. Snili jsme o různých věcech, které byly občas uskutečnitelné, ale daleko víc bylo těch, které se splnit prostě nedají. Mezi nesplnitelné sny jsem měl pevně zařazenou vý-

pravu na Matterhorn. S odstupem času ani netuším, jak jsme k tomuto tématu přišli. Měli jsme v tu dobu hodně blízko k přírodě a ke skalám, ale lezci jsme rozhodně nebyli. Možná nás ovlivnila píseň od Fešáků, kde se zpívá „Vyšli ráno z Bernu, provázel je zvon, zkusit svoje štěstí, zdolat Matterhorn, muži jako skála, jež vyzývá on, věčně zasněžený, bílý Matterhorn...“ Časem jsem však tuto myšlenku opustil, jako jeden z bláznivých nápadů z dětství. Asi před dvěma léty mě oslovil Ludvík Kostků s tím, že se chystá na Matterhorn a potřebuje jednoho člověka k doplnění čtyřky. Ozval se mi v úterý večer, přičemž odjezd měl být ve čtvrtek ráno. Myslím, že zvládnout se dá ledacos, ale během jednoho dne zařídit pojištění, dovolenou, zabalení a různé další činnosti s tím související, to už bych prostě nezvládl. Musel jsem tedy odmítnout. Nebudu se zde rozepisovat o tom, jak dopadla domluva s Ludvíkem následující rok, ale důležité je, že jsem se rozhodl, pokusit se dát takovou výpravu dohromady. Hlavní problém byl v tom, koho oslovit. Někdy v loňském roce jsem ve své emailové schránce našel pozvánku na canyoning poblíž Lago di Garda pro členy Horoklubu Chomutov. Tehdy jsem ještě nevěděl, jak úzce spjatá je tahle akce s mým plánovaným výstupem na Matterhorn. Díky canyoningu jsem se seznámil s Pájou Petrákem, kterému říkám Sport Billy, což jej myslím plně vystihuje. Někdy na podzim loňského roku jsem s Pavlem již pravidelně lezl v Kadani na naší horoklubostěně a napadlo mě, že on by mohl být členem mé plánované výpravy. Nejen proto, že dobře leze, ale hlavně proto, že mi „sedl“ po lid-

ské stránce. Vlastně už v době, kdy jsem se ho ptal, zda by se mnou do tohoto podniku šel, jsem bezpečně věděl, že řekne „ano“ a bude z toho nadšený. A nepletl jsem se. Na další členy našeho vysokohorského krutěpřísného týmu se nenechalo dlouho čekat. Stačilo se zmínit dvěma kadaňským lezeckým matadurům Mílovi Kučerovi (Kachna) a Honzovi Haškovi (Pudink), kteří nabídku přijali se stejným

nadšením jako Pavel. Na podzim loňského roku byl náš tým konečně kompletní.

V zimě letošního roku jsme se společně zúčastnili zimní metodiky v Krkonoších pořádané Horoklubem. To jsme ještě netušili, jak cenné nám budou informace předané lektory u jednotlivých stanovišť. Ale o tom později. Na metodice nám byla dána přezdívková, kterou jsme hrdě přijali a vlastně používáme dodnes „Debilní tým“. Jak to celé vzniklo, je povídání skoro na samostatný článek, ale o tom se již v jednom čísle Mantany rozepisoval Broňek. Já bych jen ještě jednou rád poděkoval za cenné informace, které jsme metodikou získali, a pomyslně smeknul klobouk před všemi, kteří mají snahu nám něco předat ze svých bohatých zkušeností.

Na jaře letošního roku začala expedice nabírat na obrátkách. Nemůžu zde ani popsat kolik materiálů a videí jsem shlédl o výstupech na Matterhorn. Původně jsem měl v plánu dobývat Matter z italské strany tzv. italská normálka (Liongrat) z města Breuil-Cervinia, přespát na chatě Carrel, následujícího dne dosáhnout

vrcholu a sestoupit švýcarskou stranou (Hörnligrat) s možností nouzového přespání na bivaku Solvay a následným sestupem na chatu Hörnli hütte a dále do švýcarského Zermattu. Po společné debatě s Kachnou jsme ale dospěli k závěru, že by bylo rozumnější a méně logisticky náročné, vrátit se z vrcholu stejnou, tedy italskou cestou. A to i s ohledem na to, že švýcarská cesta je mnohem frekventovanější, jelikož není tak prudká a nejsou zde lezecké úseky.

Jednoznačně nejhorší částí předvýpravových příprav bylo domluvení termínu. Vzhledem k pracovnímu vytížení většiny členů výpravy a k mega pracovnímu vytížení Pavla, jsme nakonec zvolili termín 4. – 10. srpna 2014. Jindy to prostě nešlo. Z toho jsem byl trochu nervózní, jelikož nezbyl žádný prostor na rozmary počasí. Dva týdny před samotným odjezdem ještě proběhlo naše společné setkání s cílem zredukovat vybavení na to nejnutnější, jelikož nás čekal poměrně náročný výstup. Setkání proběhlo v duchu, já vezmu tohle a ty tohle, a tohohle je zbytečně moc a tohle nepotřebujeme. Bylo to horší než smlouvání na tržišti v Bangladéši, ale nakonec jsme naše vybavení poměrně efektivně zredukovali. Přitom nám přišla k duhu svačina od Andy Prokopcové (Čikitka) v podobě jejího výborného makovce.

A už je to tady, pomyslel jsem si 4. srpna, když jsem se vrátil z několikadenního sjíždění Vltavy. Měl jsem několik hodin na sbalení věcí. Většinu jsem měl připravenou, ale část jsem ještě musel dobalit. K nelibosti ostatních mi to nakonec zabralo víc času, než jsem očekával. Ale dochvilnost nikdy nebyla mou silnou stránkou, proto vždy slibuji, že dorazím třeba po desáté, což je časově dosti neurčité a dává to prostor pro zpoždění, jelikož po desáté je i jedenáctá a dvanáctá...

Všichni víme, jak dokáže být počasí ošemetné, proto mě potěšila předpověď, podle které mělo být počasí par excellence. Pavel mě doma vyzvedl kolem půl jedenácté večer. Společně pokračovali do Kadaně, kde byl sraz s ostatními. Když jsem viděl, kolik věcí je naloženo v Kachnově Šarkánovi (VW Sharan), a kolik jich ještě vezeme my, měl jsem pocit, že

se prostě nevejdeme a budeme muset opět něco zredukovat, ale vše se nakonec vešlo. Plán cesty byl následující: Vyrazit směr Itálie k Lago di Garda do Stravina, kde měl Pavel pronajatý byt, a zde několik hodin přespát, dopoledne vyrazit směr Breuil-Cervinia, kde zanecháme vozidlo u chaty ve 2.600 m.n.m. a zlehka první den vystoupat na chatu Abruzzi ve 2.800 m.n.m. Tedy nějakých nenáročných 200 výškových metrů. Ještě než jsme společně vyrazili, tak se Pavel zmínil o tom, že jeho kamarád hasič zůstal asi před třemi týdny uvězněn na chatě Carrel (chata z níž se dobývá vrchol Matterhornu), jelikož je tam zasypal sníh. Takto tam měl zůstat asi 10 dní a záchranáři vrtulníkem jemu, a další skupině lidí, dováželi jídlo, aby přežili. Ani tato informace nám ale nezabránila vyrazit. Asi si každý řekl, že už je to několik týdnů a podmínky jsou už zcela jiné nebo jsme prostě nechtěli dopustit, aby naše výprava skončila dříve, než vůbec započala. Každopádně ani toto nás nezastavilo a vyrazili jsme. Cesta ubíhala rychle. Do Itálie jsme dorazili někdy k ránu, kde jsme vybalili jen to nejnutnější a šli jsme spát do Pavlova bytu. Zde jsme strávili asi tak 5 hodin zaslouženého spánku, který by v mém případě opakovaně narušován dotěrnými a všudypřítomnými mouchami. Zlatým hřebem mého pokusu o spánek byl asi půlhodinový koncert pro kostelní zvon v 5 hodin ráno. Vůbec si nedokážu představit, že tohle každé ráno poslouchám. Co na tom ti věřící mají takhle mlátit každé ráno do kusu bronzu a myslet si, že to někoho zajímá. No každopádně dopoledne jsme si v bytě odpočinuli a někdy před polednem jsme vyrazili po dálnici směr Milano. Myslím, že nikdo z nás nebyl úplně odpočínutý, ale na výškových 200 m,

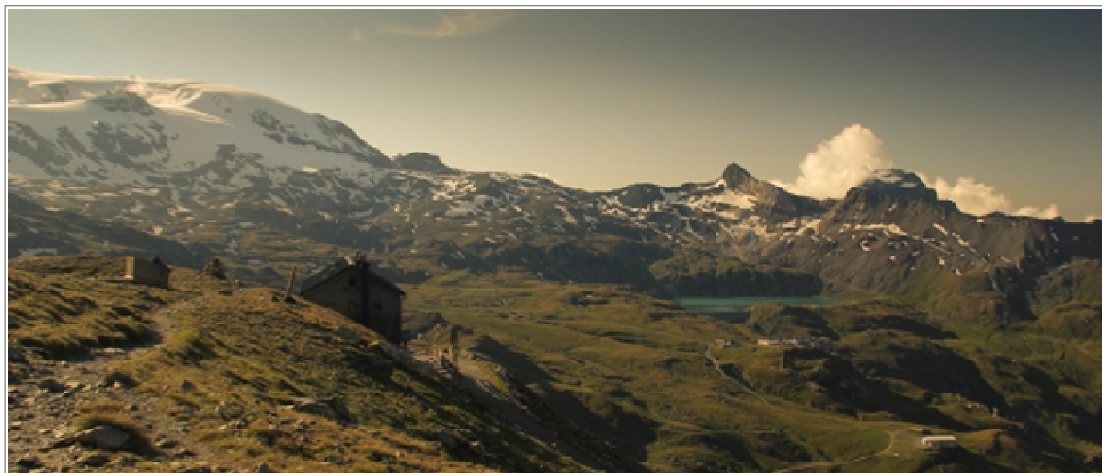
kteřé nás dnes čekaly, tolik síly zase potřeba není. Ačkoli mezi námi panovala lehká únava, na naší náladě a otevřenosti pro různé vtípky to neubralo. Pořád jsem nemohl uvěřit, že se tohle děje. Moje vysněná výprava na Matterhorn!!!

Během cesty Kachna velmi neochotně vybalil borůvkový koláč, který nám přichystala Čikitka. A to ještě ani nepřiznal, že má půlku tohoto koláče schovaný jen pro vlastní potřebu, jako nějaký kontraband. Někdy v půli cesty jsme se stavovali na odpočívadle u dálnice. Já s Pavlem jsme si šli koupit nějaké občerstvení a na toaletu. A jak už to mezi ženami bývá, tak když jsme se asi po 15 minutách vrátili, tak se Pudink rozhodl, že na toaletu potřebuje také. Nevím, jak dlouho byl pryč, ale okamžitě jsme se dostali do hledáčku motorizované hlídky italské policie. Jeden z mužů zákona byl dle mého názoru na sto procent čtyř procentní. Druhý z mužů zákona, ten co na padesát procent čtyř procentní nebyl, nám řekl o doklady. Já jsem kluky uklidňoval, že musíme být v klidu, že dělá jen svou práci. To jsem také měl ale po zbytek cesty do Breiul-Cervinia na talíři, protože jeho práce trvala asi hodinu. Přitom co je na tom, vy-
lustrvat 4 lidi přes vysílačku. Každopádně nám ta hodina později celkem chyběla. Pokračovali jsme dále po dálnici na Milano a poté směrem na francouzské Chamonix – Mont – Blanc. V Saint-Vincenc-

Chatillon jsme se odpojili z dálnice a dále pokračovali neuvěřitelnou klikaticí. Projížděli jsme údolím, po jehož stranách se tyčily zasněžené vrcholy majestátných obrů. V tu chvíli nám dělalo starosti jen počasí. Jak jsme se blížili k Breiul-Cervinia, tak se obloha čím dál více zatahovala a chvílemi pršelo. Postupnými zákrutami jsme se dostali až do Breiul-Cervinia, poměrně hustě osídleného městečka obklopeného vysokými štíty hor. Kachna měl připravenou mapku s cestou k místu plánovaného parkování. Projeli jsme tedy městečko a pokračovali dále cestou, o které se „cesta“ dá říct pouze v souvislosti s tím, že někam vede.

Náš naložený Šarkán se jen tak tak za „vůně“ spálené spojky vysoukal k chatě Resto-Grill Les Clochards (2100 m.n.m.). Dál už to prostě nešlo. Zde jsme byli nuceni vozidlo odstavit a jít dál po svých. Celkem by mě zajímalo, jak někteří cestovatelé, kteří zde byli před námi, z jejichž zkušeností jsme čerpali, dojeli na chatu ve 2.600 m.n.m. Každopádně jsme byli nuceni na chatu dojít, ačkoli jsme s takovým převýšením první den nepočítali. Pavel se šel ještě zeptat obsluhy restaurace, zdali je možné zaparkovat naše vozidlo u jezdu do restaurace. Po nějaké chvíli se vrátil s velmi nelichotivou informací, že letošní počasí výstupům nepřeje. Je hodně sněhu, padají laviny a lze se v horách pohybovat pouze s velkou opatrností. Pavel ještě kulišácky nadhodil: „Nechci říkat, že jsem to říkal, ale já jsem to říkal.“ Větu, kterou jsme během výpravy slyšeli asi 1000x. Tuhle informaci nikdo z nás vědět nechtěl a skoro to vypadalo tak, že jí nakonec ani nikdo neslyšel. Prostě jsme dál pokračovali v balení

útočných méně objemných batohů. Tato náročná operace nám trvala asi tak půl hodiny. Od auta jsme vyrazili kolem čtvrt na šest. Cesta, která nás tento den ještě čekala, byla opravdu dlouhá, zhruba 700 výškových metrů. Hodina, o kterou nás připravili italský bengá nám teď opravdu chyběla. Stoupání bylo značné, ale sil bylo hodně, tak cesta rychle utíkala. Cestou jsme tipovali, který z vrcholů může být ten „náš“, ale většina z nich přes mraky nebyla ani vidět. Prošli jsme kolem kapličky a další turistické chaty dál a dál. Měli jsme vražedné tempo a síly pořád neubývaly. Po hodině a čtvrt jsme dorazili k soukromé chatě, u které byl kravín. Zde začalo již intenzivněji pršet. Oblékli jsme se tedy do „nepromokavých“ bund a pokračovali jsme v cestě. Najednou z ničeho nic začal neuvěřitelný slejvák doprovázený kroupami. Vítr se točil všemi směry a nabýval na intenzitě. Kroupy nám do obličejů střílely jak tisíce malých jehel do jehelníčku. I přes nepřízeň počasí ale cesta rychle utíkala a byly znát hodiny a hodiny fyzické přípravy jednotlivých členů expedice. Na chatu Rifugio Duca Degli Abruzzi all' Orione jsme došli až za tmy mezi osmou a devátou večerní. Popravdě nebyl jsem ve stavu, kdy bych měl potřebu hlídat čas. Myslím, že nikdo z nás na sobě neměl nic suchého a to včetně spodního prádla a nepromokavých bot. Takový „pěkný“ začátek expedice nikdo nečekal. Napadlo mě, že když se nám do rána nepodaří věci kompletně usušit, můžeme jít zpět, jelikož na vrcholu Matterhornu v tu dobu panovaly teploty hluboko pod bodem mrazu (- 10°C) a jít do těchto teplot s mokkými botami by byla sebevražda. V chatě v tu dobu byla jen jedna rodina s dětmi, která pobaveně sledovala, jak tam pobíháme jen ve spodňácích a sušíme na elektric-

kých kamnech všechny naše věci. Při rozbalování batohu dostal můj dobrý pocit z výpravy ránu v podobě komplet mokrého náhradního oblečení.

Naštěstí se jednalo většinou o merino, které je poměrně rychle suché. Ubytování v chatě stálo nějakých 35 € bez možnosti slevy na Alpenverein. To se mi zdálo jako celkem přísná cena, ale v danou chvíli nám nic jiného nezbývalo. Jak jsme tak seděli, tak nám majitelka chaty nabídla polévka za 7 €, kterou jsme odmítli s tím, že máme jídlo s sebou. Když nás ale viděla, v jak zuboženém stavu jsme, dala nám polívku zadarmo. Pavel se s ní dal do řeči a zjistil, že letos je to s počasím hodně na draka. Je hodně sněhu, který taje a je nestabilní a hrozí pády lavin. Doposud na vrchol dorazili pouze dva Němci úplně bez jistění, jen po sněhu. To byl Pavel opět na koni a říkal to své: „Já nechci říkat, že jsem to říkal, ale já jsem to říkal.“ V tu dobu jsme se rozhodli, že nemá cenu pokoušet štěstí, následujícího dne sestoupíme a zbytek volna strávíme na Gardě. Když jsem se podíval na obvěšené topení a úplně mokré boty, řekl jsem si, že je to asi stejně nejlepší va-

rianta. Musím uznat, že jsem byl velmi zklamaný. Vždyť takového času zabralo plánování, domlouvání a vše prakticky k ničemu. Na chatě jsem objevil kytaru a trochu jsme si zazpívali. Nevím, jestli kvůli zpívání nebo našemu žalostnému vzezření, ale dostali jsme zdarma ještě jako bonus výborné jablkové zákusky. Když již bylo všechno vypito, snědno a řečeno, rozhodli jsme se jít spát. Odebrali jsme se do malého pokoje, který byl vybaven dvěma palandami. Už nevím, koho to napadlo, ale po krátké debatě padlo rozhodnutí, že následu-

maček a cepínů. Podle vyšlapaných stop jsme pokračovali až k další stěně, která byla vysoká asi 50 m s výrazným kuloárem, ve kterém již bylo lezení kvalifikace UIAA III., což jsme bez problémů zvládli. Zhruba hodinu a půl jsme dále pokračovali již málo znatelnou cestou mezi balvany. Po výstupu na stěnu jsme došli k místu zvanému Sasso dello Zucchero, kde začalo druhé o poznání strmější ledové pole, a kde jsme se rozhodli k nasazení maček a navázání se do lanového družstva. Jako první jsem byl navázaný já, za mnou na dvou prusících následoval Pudink, potom stejným

způsobem navázaný Kachna. Družstvo uzavíral Pavel. Účelově jsem členy s pípáky rozmístili na začátek a konec družstva (jelikož jsme sehnali jen dva pípáky).

jícího dne vyrazíme směrem na chatu Carrel a zkusíme si část výstupu, abychom příští rok věděli, jak to nad chatou Abruzzi vypadá. Ráno mě vzbudil zvuk zvonícího mobilního telefonu. To volal Pavel z vně chaty, jelikož se mu zabouchly zadní dveře, které jsou z venkovní strany bez otevíracího mechanismu. Dveře z přední strany byly uzamčeny. Tato událost nás velice pobavila, jelikož Pavel běhal kolem chaty jen tak v nedbalkách. Rychle jsme posnídali a chystali se vyrazit. Počasí bylo ideální, obloha bez jediného mráčku. Najednou jsme si všimli, že v linii našeho výstupu nad vrchol hřebenu Tete du Lion nalétává vrtulník a něco vykládá. Vrtalo nám hlavou, co by mohl vykládat, asi rekonstrukce nebo něco podobného. Později jsme se však dozvěděli, že zde záchranáři vyzvedávali horolezce, kteří museli bivakovat mimo chatu, na kterou patrně předchozího dne nedošli. Vzhledem k tomu, že se zde teploty v noci pohybují pod nulou, tak asi nebylo o co stát. Ani to nás ale nezlomilo v našem odhodlání si výstup alespoň zkusit.

Vyrazili jsme ledovým polem cestou, která za normálních podmínek pokryta sněhem vůbec není. Pokračovali jsme přímo směrem na vrchol Tete du Lion. Po ujití asi sta výškových metrů jsme směřovali doprava přímo přes drobný žlab, pro jehož překonání jsme využili navázání středových členů družstva za pomoci dvou prusíků, kteří se mohli po laně libovolně posou-

vat. Jako první jsem překonal žlab a poté jsem za pomoci zapíchnutého cepínu vytvořil improvizovaný jistící bod pro případ pádu druhého člena družstva, který se po laně pohyboval výše popsaným způsobem pomocí prusíků. Při tom jsem měl hodně smíšené pocity, vždyť žlab by mohl bez problémů sloužit jako transportní pásmo laviny. Nad námi bylo sněhu požehnaně, vlastně jako všude kolem nás. Potvrdila se slova majitelky chaty Abruzzi o velkém množství sněhu, který letos Matterhorn zasypal.

Musím se přiznat, že to byl můj první výstup ve sněhu. Nikdy by mě nenapadlo, že je to tak fyzicky náročné. Postupem času horní vrstva sněhu pod dopadajícími paprsky slunce začala tát, a všichni jsme se bořili čím dál hlouběji do sněhu a to až do půli stehů. „Vyšlapávat“ cestu ve sněhu v lepším případě obnášelo místo jednoho kroku udělat prakticky kroky tři. Po nějaké době jsme opět došli na pevnou půdu, kde jsme pokračovali po skále za pomoci jištění smyčemi obhozenými kolem kamenů. I přes to, že sněh pomalu tál, šlo se dobře. Cesta rychle ubíhala co nevidět jsme překonali výšku 3100 m.n.m. a začali jsme mluvit o tom, že dorazit na chatu Carrel, která je v 3800 m.n.m, není až tak úplně nemožné. Problém byl, že jsme neměli dostatek jídla pro případný výstup na vrchol následujícího dne. Operoval jsem ale s tím, že jídlo na dva dny mám, a pokud se uskromníme, tak s tím

nějakým způsobem vyžijeme. Ze zkušeností vím i to, že na některých chatách horolezci nechávali přebytečné jídlo při sestupech, tak proč by to nemohlo být i v tomto případě. Prakticky nikdo z našeho „debilního týmu“ nebyl proti této myšlence. Po dosažení výšky cca 3200 m.n.m. se z protějšího kopce ozval hrozivé burácení - padala lavina. V tu chvíli nám zatrnulo a pomalu jsme nabývali přesvědčení, že by bylo lepší vrátit se zpět. Po krátké debatě jsme však pokračovali dál, jelikož se nám sněh zdál ještě dostatečně pevný a stabilní. Po krátké pasáži přes pevnou půdu resp. kamení jsme došli k třetímu sněhovému poli, které mělo výrazný

sklon. Horní vrstva sněhu postupně začala povolovat a my jsme se bořili čím dál hlouběji. V několika pasážích až do úrovně pasu. Nejhorší byla místa, kde ze sněhu vystupovala skála, v okolí které byl sněh úplně odtátý a vznikaly zde trhliny. V této fázi výstupu nebylo výjimkou, že celé družstvo stálo a já jsem se dlouhé minuty snažil dostat přes tyto trhliny. V tu chvíli nebylo nic horšího, než pohled na ostatní, jak stojí a čekají, až se pohnu o nějaký ten metr dál. Měl jsem pocit, že je zdržuji, což byla ta pravá motivace pokračovat dál, ačkoli sil už moc nezbývalo. Myslím, že kdybych tam byl sám, dávno bych se otočil, ale kvůli ostatním jsem to nevzdal. Několikrát za cestu mě napadlo, že jsou úplně ideální podmínky pádu laviny. Sněhu nad námi bylo opravdu hodně a do toho ještě jeho rychlé tání. Bylo by hodně smut-

né, kdyby naše první velká výprava skončila uvíznutím pod lavinou. Těžko říct, co se v tu chvíli ostatním honilo hlavou, ale myslím, že něco podobného. Asi po dvou hodinách byl konec sněhového pole nadosah. Náhle jsem ztratil rovnováhu a spadl zády do sněhu a okamžitě začal klouzat po sněhu směrem dolů ze svahu. Pudink, který šel za mnou, se zapřel a byl odhodlaný mě zastavit i za cenu vzniklého zranění po kontaktu s mými mačkami. Po 3 – 4 metrech se mi podařilo se přetočit na břicho a zastavit pomocí hrotu cepínu. Po této adrenalinové vsuvce jsme nakonec překonali i třetí ledové pole. Rychle jsem došel ke skále, založil trojku friend a zajistil se. Ostatní pomalu došli ke mně.

Nechybělo mnoho a dostali jsme se pod lví hlavu na Col du Lion. Hodinky v tu dobu ukazovaly čtvrt na jednu. Kachna se podíval na svou přenosnou GPSku a zjistil, že jsme ve výšce 3650 m.n.m., tedy nějakých 150 výškových metrů od chaty Carrel. Přiznám se, že v tu chvíli už jsem toho měl plné zuby. Ale pořád jsem byl ještě odhodlaný na chatu dorazit. Zastavili jsme se, abychom se rozhodli, zdali má cenu pokračovat. Vzhledem k tomu, že se kvalita sněhu začala rychle zhoršovat, a hrozil pád laviny, rozhodli jsme se pro návrat. To jsme ještě netušili, že sestup bude neméně obtížný jako výstup. První šel tentokrát Pavel. Já jsem mu doplnil jištění, které jsem měl ještě u sebe, jelikož on cestou sbíral vše, co jsem v rámci průběžného jištění použil. Při sestupu nebylo možno jít jinak, než čelem ke svahu, což způsobovalo pomalejší sestup, než jsme čekali. Pořád jsme se bořili do sněhu ale tentokrát již skoro na každém kroku. Sestoupit na chatu Abruzzi nám trvalo tři a půl hodiny. A to jsme měli před sebou ještě cestu dolů k autu. Představa cesty dolů nikomu na pohodě nepřidala, u mě ještě o poznání víc, jelikož jsem měl úplně promáčené boty. Byli jsme ale rádi, že jsme se ve zdraví vrátili a i majitelka chaty ocenila to, že jsme jí poslechli a o výstup se nepokoušeli. U polívky, která již zadarmo nebyla, mi došlo, že jsme dobrá atrakce pro příchozí turisty. Po chvíli přišla majitelka chaty a nabídla nám odvoz do města, jelikož vypra-

vovala vozidlo na nákup. Bez váhání jsme tuto nabídku přijali. Netušili jsme, že cesta autem (Land Rover Defender) dolů může být skoro stejně adrenalinová jako celý výstup. Řidič se s tím vůbec „nemazal“ a chvílemi to vypadalo, že se zřítíme ze srázu. Jízdu jsme nakonec přežili bez úhony. Cesta dolů k našemu autu trvala necelou hodinu. Zbytek našeho pobytu v Itálii jsme strávili u Lago di Garda, kde pro nás Pavel připravil canyoning a via ferraty.

I přes to, že náš pokus o zdolání tohoto nejznámějšího alpského velikána nedopadl úspěšně, jsem na náš společný výstup resp. pokus o výstup velmi pyšný. Někdy je důležité se s pokorou sklonit před horou a vrátit se zpět ve zdraví, než zbytečně riskovat to nejcennější co máme, samotný život. Rozhodnutí o návratu bývá těžké, ale člověk by se neměl vždy snažit dosáhnout svého za každou cenu. Měli bychom vždy pečlivě zvážit následky svých rozhodnutí a příliš vysoké riziko zbytečně nepodstupovat. Zde jde stranou pýcha a ješitnost. Tak snad příští rok...

Pozn. Autora: V článku používám termín „výstup na Matterhorn“, ačkoli jsme prakticky dobývali vrchol Monte Cervino. Vrcholem hory prochází hranice mezi Švýcarskem a Itálií. Z tohoto důvodu je italská část vrcholu nazvaná Monte Cervino (výška 4477 m) a švýcarská část Matterhorn (výška 4478).

Buchtík Zabiják

Mistrovství světa seniorů Gijon-Španělsko

8. - 14. 9. 2014

Martin "Cliffhanger" Jech

V první polovině září se ve Španělském Gijonu konalo Mistrovství světa dospělých v lezení na obtížnost. Tento závod bych označil za vrchol nejen mé letošní sezóny, ale i mé prozatímní lezecké kariéry. Pro trénink jsem zvolil lezecké stěny v rakouském Imstu a Innsbrucku, které jsou díky cestám od licencovaných stavěčů snad nejlepším tréninkovým centrem na světě. Zde jsem strávil dva týdny letních prázdnin těsně před Mistrovstvím a po těchto dvou týdnech jsem byl v té nejlepší možné formě.

Po návratu z Rakouska jsem se doma příliš neohřál a po čtyřech dnech jsem zas odjel do Brna, odkud jsem pokračoval s Adamem Ondrou a Ivou Vejmolovou na jih. Cestou jsme se zastavili na poslední ladící tréninky opět v Innsbrucku a později na jedné relativně neznámé stěně ve Francii. 2200km nám zabralo příjemným tempem 4 dny. Hned následující den (10. 9.) po našem příjezdu se konala kvali-

fikace mužů v obtížnosti. Zde krom mě startoval Adam Ondra, Tomáš Binter a Jan Jeliga. V ženách to byla Eliška Vlčková, Edita Vopatová a Iva Vejmolová. Jak bylo již předem naznačováno, celé Mistrovství byl tak trochu závodem pro jednoho muže, tedy pro Španěla Ramona Juliana Puigblanqueho. Tento španělský silák je známý nejen svým malým vzrůstem, ale hlavně obrovskou silou a brutální vytrvalostí. Mohli jsme tedy očekávat dlouhé cesty spíše vytrvalostního, než bouldrového charakteru. To se z části vyplnilo a cesty na tomto závodě opravdu nebyly tak silové, jako ty, které jsme mohli vidět na letošních SP. Ve své první kvalifikaci, která byla výrazně natěkácí, jsem trochu bojoval s nervozitou a nevyvaroval jsem se menších chyb, které mě stály potřebnou sílu pro dotažení kroku do lepšího chytu, ve kterém jsem spadl. Tento výkon mi vynesl 49. místo.

Martin v akci

Druhá cesta byla také výrazně vytrvalostní, s rozdílem, že se ve spodní části nacházely dva bouldry. První technického rázu, druhý silového rázu. Oba bouldry jsem měl přesně vymyšlené, ale ve chvíli, kdy jsem došel do technického problému, každé jiné řešení se mi zdálo schůdnější, než

Adam Ondra bojuje ...

řešení, které jsem si vymyslel. Vyzkoušel jsem tedy asi 4 varianty, než jsem se dostal ke svému vymyšlenému programu. Ten pocho- pitelně zafungoval okamžitě, ale bohužel jsem si zdlouhavým řešením unavil pravou ruku. Po dalších dvou krocích se dostávám do druhého, silového problému. Zde mi však již chyběla síla, kterou jsem ztratil o dva metry níže a ačkoliv krok jsem dotáhl, oblinu na struktuře jsem už neudržel. V této cestě jsem na 53. místě, což mi v součtu s první cestou řadí na 57. příčku.

Jan Jeliga se umístil na děleném 58.- 60. místě, Tomáš Binter na 46. místě a Adam s dvěma topy postoupil do semifinále. V ženách se umístila Eliška Vlčková na 36. místě, Edita Vopatová na 32. místě a Iva Vejmoolová se zasloužila o velký úspěch českého ženského lezení,

když postoupila do semifinále z 22. místa. Ve šestadvaceti členném semifinále se Adamovi daří opět topovat a právě s Ramonem Julianem postupuje do finále z děleného prvního místa. Iva Vejmoolová velmi solidním semifinálovým výkonem skončila na 23. místě.

Ve finále se ukazuje, jak moc šli stavěči Ramonovi na ruku. Finálová cesta nebyla pouze

Zasloužená radost Adama na stupních vítězů

strašně dlouhá, ale byla plná výměn a špatných odpočinků, kde vycházela noha jen Ramonovi. Adam šel na řadu jako sedmý, tedy ještě před Ramonem a podal naprosto fenomenální výkon, když spadl tři kroky pod topem. Tímto výkonem se Adam zařadil na vedoucí pozici a všichni jsme s nervozitou čekali, jak se s cestou vypořádá Ramon. Ten několikrát málem spadl v místech, která mu měla sedět a ve vrcholných partiích vypadal na upadnutí. Sedm kroků pod topem však vykožil na chytech (které ostatní v těch samých chytech měli někde u prsou...), pohodlně vyklepal a nám všem vytvořil na čele mnoho vrásek. Betonově dolezl pod krok, ve kterém spadl Adam, dal si patu (která tam mimo jiné byla taky jen pro něj...), ale ta mu sjela, když neu-

držel a spadl. V tu chvíli bylo jasno. Adam je MISTR SVĚTA. Nejsem typ člověka, který by se rozplakal nad každou kravinou, zde jsem ale slzičku uronil. Nejen kvůli Adamovi, ale i kvůli Jain Kim, která v ženách fenomenálně vyhrála.

Samotný závod pro mě byl obrovskou zkušeností a zpětně jej považuji za poměrně vydařený, ačkoliv nebýt drobných chyb, umístění mohlo být ještě o něco lepší. Tento závod mi však opět dal informaci, kterou jsem schopný aplikovat do tréninku tak, aby další závody měly opět vzrůstající tendenci...

Martin Cliffhanger Tech

Sponzoři: Horoklub Chomutov, Saltic

Výplody z chorých mozků

TĚŽKÝ ÚKOL PRO FÍLU

Na Sněžníku u rozhledny hledá malý Filípek tátu (Jířu) a ptá se: „Mami, kde je tatínek?“ Maruška bleskově odpoví: „Někde tady okolo. Musíš poslouchat hlasy.“

(Maruška, Sněžník, 2014)

(Pozn. redakce: Kdo nezná Jířu, nepochopí.)

VOJNA NENÍ KOJNÁ

„Vojna mi dala hodně. Před vojnou jsem byl idiot s depresem a teď jsem už jenom idiot.“

(Bláža, Sněžník, 2014)

Grossglockner normálkou

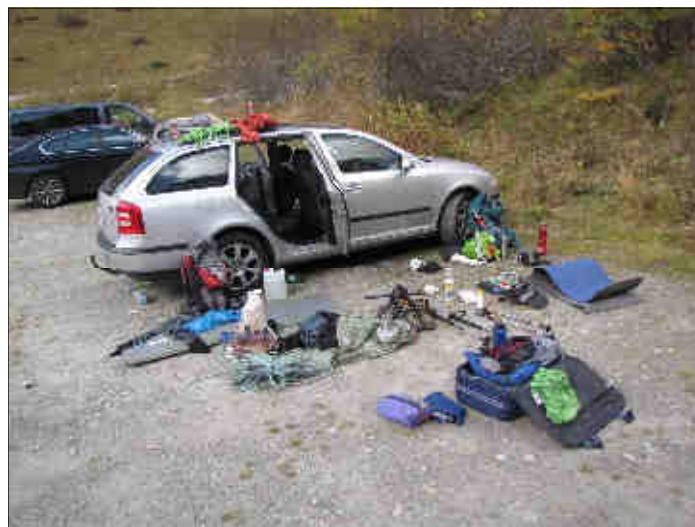
9. - 12. 10. 2014

Jakub "Kubla" Kotula

9. 10. 2014 v 22:00 nabírám Eddie a valíme směr Karlovy vary, Mnichov a až na konečnou do Kalsu am Grossglockner. V 5:00 ráno chvíli bloudíme v Kalsu. Po chvíli si všimnu cedule ukazující směr Lucknerhaus a po 20min. šílených serpentýn a 7km dorážíme na rozlehlé parkoviště u Lucknerhausu. Tak konečně jsme tu. Rychle sklopit zadní sedačky, přeházet věci, natáhnout károšky a pokoušíme se o par hodin spánku ... Přece jen jsem už 25hodin vzhůru. Dvanáctka v práci, a pak cca 7 hodin řízení auta? Keine problem!! 3 Hodinky divného polospánku. Přebalíme věci (kurňa, jak já to do toho batohu 35+l vůbec narvu?? Proč sem si nevzal 70l krosnu) a hurá nástup na Stüdlhütte. Eddie každou chvíli zastavuje a kochá se. Času je dost. Je poprvé ve vyšších horách a náramně si ty pohledy užívá.

Cestou míjíme Lucknerhütte a zjišťuji že Stüdlhütte je ještě pro dobré počasí otevřená. Ach jo, doufal jsem, že jedem už dva týdny po sezóně a využijeme krásný winterraum.

Po 3 hodinách šlapání dorážíme na Stüdlhütte. Naštěstí není narváno jak v sezóně a s malým upozorněním, že si máme příště spaní objednat telefonicky, se ubytováváme na lágru. Platíme se slevou Alpenverein 9 eur junior (18-26let) a Eddie 6eur mládež (do 18let). Ubytování levnější jak v Tatrách a to spíme na krásných čistých matracích, kde každý má připravený polštář a dvě teplé deky! Kdyby to člověk věděl, netáhne spacák. Ale co už. Nakonec si dáváme i jídlo (luxusní bramborovo-gulášovou polévku a Eddie jako správný vegan směs všemožné zeleniny ala kejda, od cukety přes fazole až po čočku). Chvilka voraz. Berem cepíny, mačky a jen tak na lehkou vybíháme k ledovci a prohlí-

žíme nástup přes ledovec k hřebenu vedoucí na Erzherzog-Johann-Hütte, která na nás skrz mraky chvílkami vykukuje. Grossglockner je zahalen úplně v mracích. Ani jeden kratičký pohled nám nevěnuje. Otáčíme k chatě. Natáčím budík na pátou ranní a kolem osmé uleháme. Spánek neklidný. Když se mi konečně daří usnout, tak vždy někdo přijde. Holt spaní na nekonečných lůžkách s dalšími 12 lidmi má dosti nevýhod. Není mi úplně nejlíp. Výška, únava z cesty a plno věcí k tomu se podepisuje. Naštěstí se mi daří zaspát. V 5:00 budík zvoní a vstávačka. S námi vstává snad celý pokoj. Klidíme věci na chodbu, kde si balíme, co budeme potřebovat na cestu na vrchol. Mačky, cepín, lano, něco na dojištění kdyby náhodou, čelovka. Počkat? Čelovka? Kde je! Náhle si vzpomínám, že jsem ji nechal v autě. Já debil! No co, "Co nemáš, nepotřebuješ!", jak se říká. Vaříme snídani, pakujem věci a vyrážíme. Měsíc svítí. Po půl hodině začíná svítat a je krásně vidět. Tak snad se jen nebudeme muset vracet za tmy.

Po 30min dorážíme k ledovci. Obouváme mačky a navazujeme se. Cepín nechávám na báglu. Před námi vidím stoupat skupinky, některé bez navázání, někteří do konce bez maček.

Na ledovci je několik desítek cm sněhu, ve kterém je vyšlapaná dálnice. Po dalších 40 minutách dorážíme na hřeben, kde začíná ferrata na chatu Erzherzog-Johann-Hutte (3450 m). Ferrata je obtížnosti B. Lehce zkracujeme lano. Cca 70 cm od sedáku děláme každý na laně uzel, do kterého cvakáme karabinu, pro jistotu (uklouznutí by nemělo moc dobré následky). S tímto improvizovaným systémem přelézáme ferratu. Bohužel je špatné počasí. Silný víchř a viditelnost tak na 30m. Škoda, už odtud by měly být krásné výhledy. Po dalších $\frac{3}{4}$ hodince dolézáme na chatu. Víchř, zima, žádná viditelnost. Hledáme závětrí. Navlíkám ještě jednu vrstvu, suché rukavice, čájíček, sůš. Poupravuji lano a valíme dál. Za chatou se ledovec začíná zvedat a pro jistotu už беру o ruky cepín.

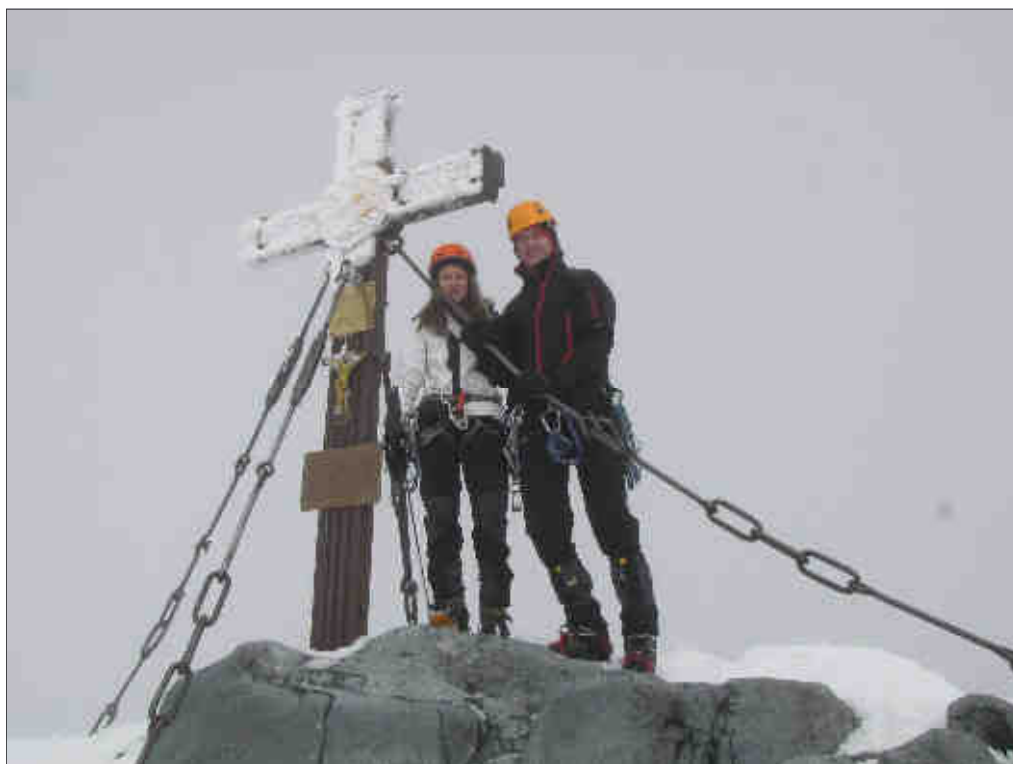
Po půl hodince, ještě před nejprudší částí ledovce Eddie zpomaluje, až zastavuje. Ptám se co se děje. Že se jí dělá špatně. Bolest hlavy, lehké mžitky před očima a bolest břicha. Výška cca 3500mnm, ledový víchř, málo spánku a i ne úplně pořádná snídane. Vše se na ní podepisuje. Hory jsou hory a o tom to prostě je. Přestávujeme, nutím ji čaj s iontákem a nějaký cukrový energeticky bonbón. Domlouváme se, že zkusíme dojít aspoň

ke kuloáru pod Kleinglockner a uvidíme. Ještě dodávám, že kdyby se jí přitížilo, tak ať zatáhne za lano (přes víchř jsme se už na pár metrů neslyšeli) a hned se otáčíme zpět. Přece v horách jsme dva a tohle k tomu patří. Nebýt egoista a uvědomit si hranice druhého a přizpůsobit se. I kdyby to bylo jen 100 od vrcholu.

Pomalým tempem a s přestávkami překonáváme kuloár (cca 35-40°) až na hlavní hřeben Kleinglockneru. Eddie se dělá o malinko lépe. Uklízíme cepíny. Něco popijem,

pustíme rychlejší skupinku, co se už vrací a razíme. Hřeben je odjištěn tyčemi cca 10-20m od sebe, které je dobré aspoň obhodit. Zakopnutí bez jištění by tu mělo fatální následek. Několika set metrový pád dolů je asi rychlejší než pomalý sestup, ale asi to nic příjemného nebude. Tyč jen obhodím jednou dokola lanem a pokračuji. V lehčích pasážích postupujeme oba najednou. V exponovanějších či v náročnějších pasážích na ni čekám a lehce dobírám. Celou dobu se ujišťuji o jejím stavu. Škoda počasí, hodinky ukazují cca 3700mnm, a už by jsme měli být výše než většina hor v Rakousku. Holt tento krásný výhled nebude. Oblez šutru. Vyhnout se převějším. Trošičku nepříjemný 2 metrový slez a už jsme na Kleinglockneru. Pouštíme vracejícího horského vůdce s klientem (na chatě měli ce-

s úsměvem přelézám cca 25m výšvich (II až III-UIAA), který má být největší problém. Tohle mě baví, škoda že toho lezení nebylo více. Doberu Eddie. 15 metrů ostrého hřebínku, kde se vyhýbám polské skupince, už ani necvakám postupové jištění a valím k poslední tyči. Za chvíli dolézá Eddie. Pár posledních desítek metrů rozlámaným terénem a jsme na vrcholu (3798mm)! Jsem v euforii, nádherný pocit! Na hodinkách lehce 12:00 hod. Krásný čas! Poskakují

ník a vůdce si bere za výstup normálkou při jedné osobě něco přes 300eur, za Stüdlgrat kolem 500eur/osoba. Byznys je holt byznys ...).

Dále následuje 12 metrový slez do úzkého exponovaného sedýlka mezi Kleinglocknerem a Grossglocknerem. Slez je zajištěn železným lanem, které teda v mokrých rukavicích pekelně klouže a raději se chytám ledem a sněhem oblemcané skály. Rovnou přebíhám sedýlko. Tady se spojuje normálka s Pallavicinni cestou (50-60 stupňů led, III UIAA, Takže Blážo, příští rok??). Doberu Eddie a náhle se mezi mraky dělá díra. Na chvíli se nám ukazuje krásný pohled. Jsme nad mraky, vidíme vrcholky okolních třítisícových hor, jak prořezávají mraky a vykukují. Ukazují Eddie na pravé straně Matterhorn. Pár desítek vteřin a jsme zase v mracích bez výhledu. I za ten kratičký výhled před vrcholem to kurňa stálo! Zahřívá mě vnitřní teplo, nával adrenalinu a

okolo kříže, shazuji batoh a užívám si ten pocit. Unavená Eddie sedá a hledá v báglu termosku. Má toho dost, ale je šťastná. Je jí už o něco lépe. Ale vědomí, že tu cestu sem si dáme ještě jednou zpět, jí radost nepřináší. Posvačíme, pár povinných vrcholových fotek jako důkaz z místa činu a razíme zpět. V těžších pasážích jde Eddie první, jistím ji seshora a já následně slejzám. Za hod'ku a půl jsme na Erzherzog-Johann-Hütte. Zabalíme cepíny a šup ferrátkou dolů. Další hodinka a půl a jsme na Stüdlhütte.

Unavení, hladoví, ale šťastní!

Ještě pár vět: Děkuji ti Blážo za půjčení materiálu, bez kterého by to nešlo a za pár dobrých rad. Dále pak našim milým metodikům z klubu, jejichž rady a instrukce ze zimní metodiky jsme měli stále na paměti.

Těšíme se na další!

Kubla

Správná odpověď z kvakerské hádanky v Mantaně září 2014

Naše kvakerská centrála – penzion „Beim Trocken Würst“, Bernava -Zákoutí zaznamenala velký ohlas na danou otázku. Správná odpověď je tedy skalní útvar **Gorila v blízkosti Klínovce**.

LISTOPAD 2014

8. 11. 19:30 Filmová hodinka - Ti z Labského údolí

- **Návrat filmové hodinky v nové sezóně.**
- **Film o lezcích z "Labáku".**

15. – 16. 11. Přímé přenosy ze světového poháru v lezení

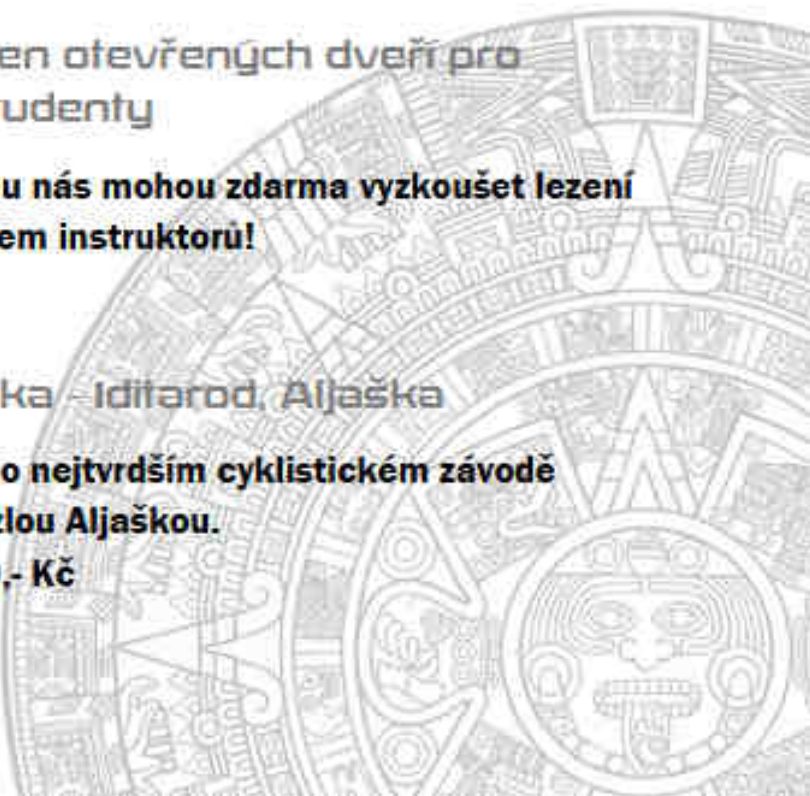
- **Přímé přenosy ze slovinské Kranje.**
- **Přesné časy na www.lezecka-arena.cz.**

17. 11. 10:00 – 13:00 Den otevřených dveří pro studenty

- **Studenti si u nás mohou zdarma vyzkoušet lezení pod dohledem instruktorů!**

20. 11. 19:00 Jan Kopka - Iditarod, Aljaška

- **Přednáška o nejtvrdším cyklistickém závodě napříč zmrzlou Aljaškou.**
- **Vstupné 50,- Kč**

2. 10. Laban Pája v **Labáku** atakuje další a další desítky. Bleší trh - Halloween Xc PP a Volný pád Xa PP na Dolnožlebskou vyhlídku.
3. 10. Buchtík Zabiják, Kachna, Puding - kratičkový výlet do **Kotviny** a vylezeny krásné dvě cesty.
4. 10. Broněk, Šiška a Luboš Třebů se opět vydávají pro pár přes držku do **Adršpachu** a dostávají nářez měrou vrchovatou. Po OS Údolní cestou VIIa na Maják na Křížovém vrchu už jim stěží zbývají síly na pár místních trojkových cest. Buchtík Zabiják, Kachna, Čikitka, Puding, Lucka alias Jaruška - **Polínko** z části prolezené z části prokecané... Mistr Puding se rozlézal na 7-.
5. 10. Broněk, Šiška a Luboš Třebů se jdou pro změnu znemožnit do **skal Teplických** a daří se jim to moc, protože každá cesta začíná a končí řádně vypečenou spárou.
8. 10. V **Perštejně** Svinčo odbahňuje monstrózní Pavoučí stětku.
9. 10. Na **Bořeni** vymetli cestu Metla Ludviček se Slivkou. Pak ještě Nebeskou. Laban opět v **Labáku** - Jeptiška - Přímá údolní stěna Xb PP.
10. 10. **Sokolčí** - výroční výpad na jihočeskou žulu podnikají Luboš Třeba se Svinčou.
12. 10. Z muzea mašinek si kompletní Bandasky odskočily na nedalekou **Přílepskou skálu**, kde strávily hezké odpoledne, vylezly pět cest a Davídek se poprvé skutálel z kopce. Pokus o Lednovou cestu na **Kočce** dává Ludvik Kostkatej. Bouldery u rozhledny na **Sněžníku** okupuje Blažej Na baženič Zatimseneženič s harémem pana Svinaříka a Happinami (Šťastní).
16. 10. V **Peštejně** Svinčo dočišťuje monstrózní Pavoučí stětku.
18. 10. V **Peštejně** Svinčo konečně tvoří bouldery na monstrózní Pavoučí stětku. Na **Plotnové věži** přelézají všechny těžší cesty Slivka s Ludvikem. Ve skalní vesničce na **Hasištejně** tvoří nové cesty Letopard s Verčou, Květomilou a panem Svinaříkem.
19. 10. Ludvík solo vystupuje na **Kuní věž**. Bouldery u rozhledny na **Sněžníku** se staly cílem pro partičku ve složení, pan Svinařík, žena pana Svinaříka, Verča a bratr pana Svinaříka Přemoslav Svinařík.
20. 10. Jedinečné **Bohuňkovy skály** navštěvuje Ludva a něco tu kamenuje.
24. 10. Na **Svatoškách** působí pár Kostka - Slivka a loví Dretku a Ohří cestu na Nevěstu.
25. 10. Na jedinečném skalním útvaru tvarem připomínajícím vzdáleně **Gorilu** působí Blahoslav Kluc s mistry Svinaříkovými a Verčou.
25. - 29. 10. Bandasky, Happiny a Deivina, společně s kolaři a basejumpery tráví povedený prodloužený víkend u jezera **Garda**, kde lezou na Slunečních plotnách i ve sportovních sektorech v krásné tričkové teplotě.
27. 10. Na **Katzensteinech** trénují na tatranské štíty Kubla s Blagodaničem Zašerazeskalsevracičem.
28. 10. Na **Goethovkách** tvoří něco, co připomíná lezení Svinčo.